

I det samme faldt det Hr. Søholm ind, at Situationen lod sig udnytte til en profitabel Handel. Dersom han gjorde Pastor Gaardbo den Tjeneste at frafalde Sagsanlægget mod hans Broder, kunde han spare det Gratiale, han mente at være bleven Kirken skyldig. Mellemregningen var udlignet. Der var ingen, der længer havde noget Krav paa ham i Dagens Anledning.

„Jeg er ikke hævnerrig. Og naar De mener, at det er min Kristenpligt at lade Sagen mod Distriktslægen falde, saa gør jeg det naturligvis. Guds Bud staar over alt. Det er en klar Ting! Og nu skal De have Tak, Hr. Pastor! Jeg gemmer Deres Ord i mit Hjerte. Vær vis paa det! Naar jeg kommer hertil næste Gang, haaber jeg at have den Fornøjelse at se Dem til en af mine Midage.“

Nede i Stuerne havde Tanten og den endnu uforlovede Frøken Cecillie i Utaalmodighed ventet paa, at Præsten skulde komme ned. Ved hans Ankomst, da Vognen kørte op for Døren, havde de staaet bag hver sit Gardin og kigget ud, og de blev begge behageligt overrasket ved Synet af den høje, smukke Mand. Det var desuden gaet op for den gamle Frøken Søholm, at hun kendte ham fra et tidligere Besøg her; hvorefter Damerne hurtigt blev enige om, at det vilde være passende at byde ham indenfor, naar han kom tilbage. Der blev givet Ordre til Køkkenet om at have en Bakke med Vin og Kager i Beredskab, og da de nu hørte Præsten komme ned ad Trappen, gik den Gamle derud og bød ham indenfor til en lille Forfriskning.

Johannes Gaardbo, hvem Besøget af flere Grunde havde mistemt, afviste imidlertid Indbydelsen. Han havde allerede forud følt det ubehageligt at skulle gense disse Steder, der gemte den beskæmmende Erindring om Sommerens Forvildelse.

„Men Vognen er endnu ikke kørt frem, Hr. Pastor.“

„Det gør ikke noget. Jeg foretrækker dog at gaa.“

Han gik hjemad gennem Skoven. Himlen var blaa nu i Midtagstiden. Næsten forårsagtig lyste den over de afbladede Trækroner. Den vinterligt lave Sol skinnede aftenlig ind mellem Stammerne, der kastede lange Skygger hen over den røde Løv-bund.